

T.J. NEWMAN

FALLING

În picaj

BOOKZONE
BUCUREȘTI, 2021

Când pantoful îi ateriză în poală, piciorul care îl încălțase era încă înăuntru.

Ea îl aruncă, țipând. Carnea șiroind de sânge pluti în aer, imponderabilă, înainte de a fi absorbită de enorma gaură din fuselajul avionului. Pe jos, alături de scaunul ei, o însoțitoare de bord se târa pe culoar, strigând către pasageri să își pună măștile de oxigen.

Din spatele avionului, Bill observa totul.

Fără îndoială că pasagera cu pantoful nu putea auzi ce urla tânăra însoțitoare de bord. Probabil că nu mai auzea nimic încă din momentul exploziei. Șuvoaie subțiri de sânge i se prelingeau din ambele urechi.

Detunătura aruncase în aer corpul însoțitoarei de bord și apoi înapoi jos, capul ei cu bucle castanii lovind puternic podeaua. Zăcu nemișcată o clipă, înainte ca avionul să intre rapid în picaj. Alunecând de-a lungul culoarului, însoțitoarea de bord încerca să se prindă cum putea de barele metalice de sub scaunele pasagerilor. Agățându-se de unul dintre ele, brațele i se smuciră când încercă să se salte împotriva înclinării avionului. În timp ce alunecă pe o parte, picioarele îi zburară în aer. Resturi, sfărâmături pluteau prin tot avionul, hârtii și haine, un laptop, o cutie de suc. Păturica unui copil. Era ca în mijlocul unei tornade.

Bill îi urmări privirea de-a lungul avionului – și zări cerul.

Soarele strălucea printr-o gaură imensă care doar cu treizeci de secunde mai înainte fusese ieșirea de urgență de

deasupra aripii avionului. Cealaltă însoțitoare de bord se oprise în dreptul ei ca să adune gunoiul.

Bill o privise pe această însoțitoare de bord, mai în vârstă, cu păr roșcat, zâmbind, luând paharele goale cu mâna într-o mănușă de plastic, aruncându-le într-un sac și apoi, brusc, într-o detunătură, ea nu mai era. Întregul rând dispăruse. Toată partea laterală a avionului nu mai exista. Bill putu să-și echilibreze poziția mai bine când avionul se înclină de la stânga la dreapta, părând imposibil să mențină cursul drept. *E cărma, clar*, se gândi el. Probabil coada avionului era distrusă în întregime.

O crăpătură pornea de deasupra capului însoțitoarei de bord brunete, în timp ce câteva compartimente de bagaje se deschiseră brusc. Valizele căzură de-a valma, împrăștiate cu violență peste tot în avion. Un troler mare și roz, cu roți, țâșni în față, atras spre deschizătură. Lovi într-o parte fuselajul, în timp ce zbură afară, rupând o bucată din înveliș. Placaje, cadre, lonjeroane la vedere acum alcătuiau dantelăria unei inginerii umane proiectate pe imensitatea cerului. În spatele firelor șfichiuitoare, care împrăștiau scânteii galbene și portocalii, norii apăreau ca puncte albe pe cer. Bill strânse din ochi în lumina puternică a soarelui.

Avionul reveni în poziție suficient încât însoțitoarea de bord de pe podea să se poată ridica în genunchi. Bill observă cum se lupta cu corpul care nu o mai asculta. Reuși să își tragă piciorul în față doar ca să-și vadă femurul ieșind prin coapsă. Clipi de câteva ori la vederea sângelui, abia trăgându-și picioarele.

— Măștile, strigă ea, în timp ce se târa de-a lungul culoarului, spre spatele avionului, vocea ei abia auzindu-se peste urlul asurzitor al vântului. Observă un bărbat care trăgea de măștile de oxigen. Apucă una și încercă să și-o pună pe față, dar o rafală puternică de vânt i-o smulse dintre degete, plasticul și firele de elastic fluturând apoi în aer.

O ceață cenușie îneca avionul într-o negură amețitoare de resturi și haos. O sticlă de metal cu apă zbură prin aer, izbindu-se cu putere de fața însoțitoarei de bord. Pe loc nasul începu să-i sângereze.

— A fost împușcat! Soțul meu! Ajutor!

Bill o privi pe femeia care lovea cu pumnii pieptul lipsit de viață al soțului. Două cercuri roșii mici pe frunte îi șiroiau peste ochi și în jos pe obraji. Însoțitoarea de bord își înlătură buclele de pe față, în timp ce se trăgea de brațele unui scaun mai aproape ca să vadă mai bine.

Nu erau gloanțe, erau nituri de la avion.

Avionul se smuci și podeaua începu să se încovoie. Bill simțea cum totul îi fugea de sub picioare. Se întreba dacă carcasa aeronavei va rezista. Se întreba cât timp oare mai aveau.

Însoțitoarea de bord continuă să avanseze, sprijinindu-se cu mâna de pată închisă la culoare de pe mochetă, în timp ce Bill simți miros de urină. Însoțitoarea își ridică privirea spre bărbatul așezat pe scaunul de la culoar. Privea fix, în stare de șoc, balta lărgindu-se sub picioarele lui.

— Gheață, gemu cineva.

Însoțitoarea de bord își întoarse privirea. Bill o văzu pe pasagera de pe partea cealaltă a culoarului întinzând către tânără mâna în care ținea o fâșie de carne sau așa ceva. Însoțitoarea dădu înapoi. Privind în sus, zări fața și gâtul pasagerei năclăite de roșu.

— Gheață, repetă, un val de sânge țâșnindu-i pe gură.

În mână își ținea limba.

Bill privi peste umăr spre peretele din spate. Firul interfonului se zvârcolea în vânt, în timp ce însoțitoarea de bord se târa spre el. Se uită de partea cealaltă a bucătăriei. Cea de-a treia însoțitoare de bord zăcea chircită pe jos, cu o cutie de suc răsturnată lângă ea. Bill își înclină capul, urmărind cum sucul de portocale se amesteca cu balta roșie din jurul corpului ei.

Bruneta reuși să se tragă până la capătul culoarului, pliculețe de zahăr și cutiuțe de lapte strivindu-se de uniforma ei. Întinse mâna, dar și-o trase repede înapoi.

O pereche de pantofi negri eleganți îi bloca drumul.

Însoțitoarea de bord privi în sus. Zăcând la picioarele lui Bill, plină de sânge și răni, deschise gura să spună ceva, dar nu ieși niciun sunet. Cravata lui Bill flutura în vânt. Zgomotul motoarelor îi asurzea, vrând ca ceva, orice, să se întâmple.

— Dar... dacă sunteți aici..., bâigui însoțitoarea, uitându-se în sus la Bill, cu cuvântul „trădare” înscris parcă pe chip. Cine pilotează avionul, căpitane Hoffman?

Bill trase puternic aer în piept ca și cum ar fi vrut să zică ceva, dar nu izbuti.

Privi în josul avionului spre ușa închisă de la carlingă.

El trebuia să fie de cealaltă parte.

Bill sări peste însoțitoarea de bord, alergând pe culoar spre partea din față a avionului. Alergă cât de repede putu, dar ușa părea să se îndepărteze tot mai mult cu cât alerga mai tare. Peste tot în jurul lui, oamenii țipau, implorându-l să se oprească și să îi ajute. Alergă mai departe. Ușa se îndepărta tot mai mult. Închise ochii.

Corpul i se lovi de ușă fără avertisment, iar capul i se izbi de suprafața dură. Își cuprinse cu mâinile capul, în timp ce se împleticea înainte. Amețit, încercă să se gândească cum ar putea să spargă ușa sigilată a cabinei, dar nu-i veni nicio idee. Începu să lovească în ușă, până ce îi amortiră pumnii.

Cu respirația întretăiată, se dădu înapoi ca să lovească ușa cu piciorul, când auzi un clic.

Ușa se deblocă și se deschise. Bill ne năpusti înăuntru.

Butoanele de alarmă clipeau în roșu și galben aproape peste tot în carlingă. O alarmă intensă urla tare, zgomotul umplând spațiul acela mic. Se așeză pe scaunul lui din stânga, scaunul căpitanului.

Se chinuia să vadă clar afișajul din față, în timp ce avionul se zgâlția și numerele îi jucau în fața ochilor. Oriunde se uita vedea numai roșu. Fiecare buton, fiecare manșă, fiecare afișaj parcă urlau spre el.

Prin parbrizul avionului, pământul devenea din ce în ce mai amenințător.

Treci la treabă, își porunci Bill.

Întinse mâinile în față.

Erau înțepenite.

La dracu', tu ești căpitanul. Trebuie să iei o decizie. Nu mai ai timp.

Alarmerle începură să urle mai tare. O voce de robot îi ordona în mod repetat să ridice avionul.

— Dar propulsia asimetrică?

Bill întoarse capul. De pe locul copilotului, fiul lui de zece ani, Scott, ridică din umeri. Purta pijamaua lui cu sistemul solar. Picioarele îi atârnavă fără să atingă pământul.

— Ai putea încerca, adăugă băiatul.

Bill își privi din nou mâinile. Degetele refuzau să se miște. Atârnavă pur și simplu în aer.

— Bine, atunci. Să mergem pe varianta grea. Cobori și folosești viteza ca să păstrezi direcția dreaptă.

Se întoarse din nou; de data aceasta, soția lui stătea așezată pe scaun. Cu brațele încrucișate, îi aruncă zâmbetul acela atotcunoscător. Acela pe care i-l arunca de fiecare dată când amândoi știau că ea are dreptate. Dumnezeuule, era superbă.

Transpirația îi picura în jos pe gât, în timp ce încerca să se miște și să preia controlul. Dar rămase paralizat de frică. Îngrozit că ar putea lua decizia greșită.

Carrie își dădu părul după ureche și, aplecându-se spre soțul ei, îi puse o mână pe genunchi.

— Bill, e timpul.

Trase puternic aer în piept în timp ce se îndrepta. Lumina lunii curgea prin despicătura perdelei, revărsându-se peste patul uriaș. Scrută încăperea în căutarea semnalelor de alarmă. Ascultă, dar auzi doar câinele vecinilor lătrând afară.

Respirând adânc, Bill își lăsă capul să cadă între mâini.

— Iar? întrebă Carrie de pe cealaltă parte a patului.
Dădu din cap în întuneric.

CAPITOLUL ÎN TÂI

Scuturând pătura, Carrie netezi cu mâna pliurile ei.

Un miros de iarbă proaspăt tăiată îi atrase privirea spre fereastra deschisă. Vecinul de vizavi își șterse fața cu poalele cămășii, înainte să închidă cu zgomot capacul tomberonului plin cu iarba tunsă. Târându-l în curtea din spate, salută cu mâna o mașină în trecere, sonorul muzicii din interiorul ei scăzând treptat pe măsură ce se îndepărta. În spatele ei, în baie, auzi dușul oprindu-se.

Carrie ieși din cameră.

— Mamă, pot să ies afară?

Scott stătea jos în capul scărilor, ținând în mână o mașină teleghidată.

— Unde e..., spuse Carrie, în timp ce cobora scările.

Bebelușul intră de-a bușilea în cameră, stropind în jur salivă din buzele țuguiate pe măsură ce înainta. Ajungând la picioarele fratelui ei, Elise se prinse de pantalonii lui scurți și se sprijini ca să se ridice, corpul bălăngănindu-i-se ușor în timp ce își căuta echilibrul.

— Bine, ai pus farfuriile murdare în chiuvetă?

— Dap.

— Atunci poți să ieși, însă doar zece minute. Vino înapoi înainte să plece tatăl tău, în regulă?

Băiatul dădu din cap și fugi pe ușă.

— Nu, strigă Carrie după el, luând-o în brațe pe Elise. Încalță-te.

Bebelușul venise ca o surpriză la zece ani după ce primul copil îi copleșise la început. Dar așa cum au învățat să devină dintr-o familie de trei o familie de patru, Bill și Carrie își dădură seama că diferența de vârstă însemna că fratele mai mare putea să facă lucruri mărunte, cum ar fi să-aibă-grijă-de-bebe-în-timp-ce-părintele-se-îmbracă-sau-să-facă-patul. Lucrurile au devenit după aceea mai ușor de organizat.

Carrie curăță resturile de cartofi dulci și de avocado de pe scaunul înalt al bebelușului, când auzi ușa de la intrare deschizându-se.

— Mama? strigă Scott pe un ton îngrijorat.

Grăbindu-se spre intrare, îl găsi pe Scott uitându-se lung la un bărbat pe care nu îl cunoștea. Străinul de pe verandă avea o privire mirată, cu mâna întinsă în aer spre sonerie.

— Bună ziua, spuse Carrie, mutând bebelușul pe celălalt șold, în timp ce se așează discret între fiul ei și străin.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt de la CalCom, spuse bărbatul. Ați sunat în legătură cu internetul.

— Ah! exclamă ea, deschizând mai larg ușa. Da, desigur, intrați.

Carrie se simți rușinată de prima ei reacție, sperând ca bărbatul să nu fi observat.

— Îmi cer scuze. Niciodată nu a venit nimeni de la mentenanță la timp, darămite mai devreme. Scott! strigă, fiul ei întorcându-și privirea la capătul aleii. Zece minute.

Dând din cap, băiatul o luă la fugă.

— Eu sunt Carrie, spuse ea, închizând ușa.

Tehnicianul își lăsă geanta jos la intrare, iar Carrie îl însoți în camera de zi. Tavan înalt și scara către etaj. Mobilată cu gust și flori proaspete pe măsuța de cafea. Pe șemineu, fotografiu de familie de-a lungul anilor, cea mai recentă făcută pe plajă la apus. Scott semăna leit cu Carrie,

cu părul castaniu-ciocolatiu adiind în briza mării, ochii verzi un pic mijiiți din pricina zâmbetului larg. Bill, mai înalt cu aproape treizeci de centimetri decât Carrie, o ținea în brațe pe nou-născuta Elise la momentul acela, pielea ei de bebeluș, albă ca un crin, fiind în contrast cu bronzul lui tipic Californiei de Sud. Tehnicianul se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Sam, spuse el.

— Sam, spuse ea, întorcându-i zâmbetul, îți pot oferi ceva de băut înainte să te apuci de lucru? Tocmai mă pregăteam să fac un ceai.

— Un ceai ar fi grozav. Mulțumesc.

Îl conduse în camera de alături, lumina puternică, naturală inundând bucătăria care dădea spre o cameră de joacă plină ochi cu jucării.

— Multumesc că ați venit sâmbăta.

Carrie așeză bebelușul înapoi în scaunul înalt. Dând cu pumnișorii în masă, Elise chicoti, dezvelindu-și cei câțiva dințișori de lapte.

— E singura programare pe care am reușit să o obțin de săptămâni întregi.

— Da, avem foarte mult de lucru. De cât timp nu mai aveți internet?

— De alaltăieri? spuse ea, umplând un ceainic cu apă. Ceai englezesc sau verde?

— Englezesc, mulțumesc.

— E normal, întrebă Carrie, urmărind ochiul aragazului aprinzându-se până la maximum, ca noi să fim singurii cu această defecțiune? Am întrebat câțiva vecini care au și ei CalCom, iar la ei totul merge perfect.

Sam dădu din umeri.

— E normal, poate o fi routerul sau firele. Verific acum.

Din camera din față, se auziră pași grei coborând pe scări. Carrie cunoștea bine și acele sunete: o valiză și

geanta de umăr așezate jos la ușă, apoi pantofii cu talpă groasă traversând holul de la intrare. Din câțiva pași era în bucătărie, cu pantofii eleganți lustruiți, pantalonii călcați la dungă, sacou și cravată. Aripile de pe buzunarul de la piept reprezentau liniile Coastal Airways, cu numele BILL HOFFMAN gravat dedesubt. O pereche asemănătoare de aripi decora șapca garnisită cu auriu pe care el o așează ușor pe blatul bufetului. Intrarea lui păru în mod ciudat dramatică și Carrie observă ce contrast făcea aura lui de autoritate cu restul casei. Nu observase acest lucru până acum. Nu era ca și cum venea la cină îmbrăcat în uniformă. Și era poate din cauză că în încăperea mai era o altă persoană, un bărbat care nu îl cunoștea, care nu îi știa familia. Dar, indiferent de motiv, azi sărea în ochi.

Bill își puse mâinile în buzunar, dând politicos din cap înspre tehnician, înainte de a-și îndrepta atenția spre Carrie.

Cu buzele țuguiate și brațele încrucișate, ea își întoarse privirea cu uimire.

— Sam, ești amabil să...

— A, da, mă duc să mă pregătesc, îi spuse Sam lui Carrie, lăsându-i singuri.

Ceasul din perete bătea secunde. Micuța Elise dădu cu suzeta plină de salivă de tavă, înainte de-a o scăpa dintre degete pe podea. Bill traversă bucătăria și ridică suzeta de pe jos. O clăti la chiuvetă și o șterse cu un prosop de bucătărie, înainte să i-o dea înapoi fiicei lui, care întinsese mânuțele nerăbdătoare. În spatele lui Carrie, ceainicul începu să șuiere slab.

— Te sun prin FaceTime când ajung la hotel să îmi spui de meci...

— New York, nu-i așa? o scurtă Carrie.

Bill dădu din cap. New York în seara asta, Portland mâine.

— E o petrecere cu pizza pentru echipă după meci. Cu diferența de fus orar de trei ore, tu vei adormi înainte să ajungem noi acasă.

— În regulă. Atunci primul lucru...

— Măine dimineață ne întâlnim cu sora mea și copiii ei, spuse ea dând din umeri, așa că vedem.

Bill se îndreptă respirând adânc, cele patru trese aurii de pe epoleții săi ridicându-se odată cu umerii.

— Știi că a trebuit să accept. Dacă mi-ar fi cerut altcineva, as fi refuzat.

Carrie se uită lung la podea. Ceainicul începu să țiuie și ea stinse focul. Zgomotul se subție până ce nu se mai auzi decât ticăitul ceasului din perete.

Bill se uită la ceasul de mână și înjură pe tăcute în barbă. Sărutându-și fiica pe creștetul capului, spuse:

— Am să întârzii.

— Nu ai întârziat niciodată, îi spuse Carrie.

Își puse șapca.

— Te sun când ajung la hotel. Unde e Scott?

— E afară. Se joacă. Trebuie să intre din clipă în clipă să își ia la revedere.

Era un test și știa că Bill o știe. Carrie se uită lung la el de partea cealaltă a baricadei pe care o trasase fără cuvinte. El se uită la ceas.

— Vorbim înainte să decolez, zise Bill, părăsind încăperea.

Carrie îl privi ieșind.

Ușa de la intrare se deschise și câteva clipe mai târziu se închise la loc. În casă se așternu tăcerea. Carrie traversă bucătăria spre chiuvetă și privi frunzele stejarului din spatele casei fluturând în adierea vântului. Ceva mai încolo, mașina lui Bill porni și se îndepărtă.

În spatele ei, cineva își dresă vocea. Ștergându-și repede lacrimile, se întoarse.

— Îmi pare rău pentru asta, îi spuse lui Sam, rotindu-și jenată privirea. În fine, ai spus că vrei English Breakfast.

Deschizând pliculețul de ceai, îi dădu drumul în cană. Aburul urcă din ceainic, în timp ce turnă apa fierbinte.

— Vrei lapte sau zahăr?

Neprimind niciun răspuns, întoarse capul.

El rămase surprins de reacția ei. Se gândise probabil că avea să țipe. Să scape cana pe jos. Să înceapă să plângă, cine știe. Cu siguranță se aștepta la ceva dramatic. Când o femeie, la ea acasă, în propria bucătărie, se întoarce ca să dea cu ochii de un bărbat pe care abia îl cunoaște ținând o armă țintită spre ea, e de așteptat o reacție serioasă. Carrie simți cum ochii i se fac mari automat, ca și cum creierul avea nevoie să perceapă cât mai mult din ceea ce vedea, ca să confirme că ce se întâmpla era adevărat.

El strânse din ochi, ca și cum ar fi spus „Serios?”.

Inima îi bătea cu putere în urechi în timp ce o amorțeală rece îi cobora pe șira spinării, pe spate în jos spre călcâie. Tot corpul, întreaga ei existență îi păreau reduse la o unică senzație de bâzâit.

Asta însă doar ea știa. Ignoră arma și își concentrează atenția asupra lui. Nu îl lasă să vadă nimic.

Țuguindu-si buzele și gângurind, micuța Elise își aruncă din nou suzeta pe podea, cu un țipăt ascuțit. Sam se apropie de copil. Carrie simți cum involuntar i se umflă nările.

— Sam, spuse Carrie calm, încetșor. Nu știu ce dorești, dar ia ce vrei. Orice. Nu voi face nimic. Doar te rog – și vocea ei se nărui – să nu le faci rău copiilor mei.

Ușa de la intrare se deschise și se închise cu o bufnitură. Panica îi cuprinse gâtletul și Carrie își trase răsuflarea ca să țipe. Sam armă pistolul.

— Mamă, a plecat tata? strigă Scott din cealaltă cameră. Mașina lui nu e aici, pot să continui să mă joc?

— Spune-i să vină aici, îi ceru Sam.

Carrie își mușcă buza de jos.

— Vino aici, spuse Carrie și închise ochii. Vino aici repede, Scott.

— Mamă, pot să stau afară? Ai spus că pot să ies.

Scott îngheță când văzu arma. Se uită la mama lui, apoi înapoi la pistol, și iar la mama lui.

— Scott, îi făcu semn Carrie să se ducă lângă ea.

Băiatul nu-și luă ochii de la armă tot timpul cât traversă bucătăria spre ea, unde intenționat ea îl împinse repede în spatele ei.

— Copiii tăi nu vor păți nimic, zise Sam, sau poate da, dar asta nu depinde de mine.

Nărilor lui Carrie se umflară din nou.

— De cine depinde?

Sam zâmbi.

Bill simțea cum îl priveau oamenii.

Era din cauza uniformei. Avea efectul ăsta. Părea mai înalt.

Bill era în multe feluri, dar toată lumea părea să creadă că înainte de toate era un om *de treabă*. Profesorii și antrenorii cu care crescuse, fetele cu care ieșise, părinții prietenilor lui. Toți îl știau pe Bill drept băiatul de treabă. Nu că pe el l-ar fi deranjat. *Era* un om de treabă. Dar, când se îmbrăca în uniformă, ceva se schimba. *De treabă* nu mai era principala descriere. Era încă pe listă, dar nu era singura.

Capetele pasagerilor se întorceau în timp ce el trecea pe lângă coada fără sfârșit de la controlul de securitate de pe Aeroportul Internațional din Los Angeles, dar era suficientă o privire asupra acelei șepci și acelei cravate pentru ca

indignarea să se preschimbe în curiozitate. Oamenii nu se mai îmbrăcau așa. Ținea de timpuri îndepărtate când zborurile erau un rar privilegiu, un eveniment important. Intenționat neschimbată, uniforma păstra viu un anume aer de demult, mistic. Impunea respect. Încredere. Afișa simțul datoriei.

Bill se apropie de agentul TSA², așezat pe un podium mic lângă linia de control al pasagerilor. Scanând codul de bare de pe spatele legitimației, aparatul bipăi și calculatorul începu să lucreze.

— Bună dimineața, spuse Bill și îi întinse femeii pașaportul.

— E încă dimineață? întrebă ea, cercetând informațiile scrise lângă fotografia lui. Comparându-le cu informațiile de pe legitimație, trecu pașaportul pe sub o lumină albastră, holograme și note ascunse apărând în spațiul alb al documentului. Ridicând privirea, verifică dacă figura din fața ei era aceeași cu cea din acte.

— Cred că din punct de vedere tehnic nu mai e dimineață, spuse Bill. E dimineață doar pentru mine.

— Ei, pentru mine e vineri, așa că ziua asta trebuie să se termine mai repede.

Fotografia lui Bill și informațiile de pe legitimație apărură pe ecranul calculatorului. După ce verifică de trei ori toate cele trei elemente de identificare, îi dădu înapoi pașaportul.

— Zbor plăcut, domnule Hoffman.

Părăsind punctul de control al echipajului, trecu pe lângă șirul pasagerilor care își încălțau la loc pantofii sau își puneau lichidele și laptopurile la loc în bagajele de mână. La ultima călătorie, Bill zburase cu o însoțitoare de bord care refuzase să se pensioneze, doar ca să nu renunțe

2 TSA – Transportation Security Administration, departament în cadrul Agenției de Securitate Națională în SUA, înființat ca răspuns la atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001 (n. red.).

la autorizația de securitate. Ridica din nas când se gândea că va trebui să călătorească ca o simplă muritoare, așteptând la cozi, cu restricții la lichide, limită la două bagaje de mână, care îi vor fi verificate de fiecare dată, nu doar ocazional sau aleatoriu. Privind un bărbat în șosete în timp ce era scanat, Bill trebui să admită că însoțitoarea de bord avea dreptate.

Solicitând dreptul la intimitate, la o poartă liberă, Bill sună acasă așa cum promisese. În timp ce urmărea mașina de catering afară pe pistă, sub trapă, unde manipulanți în veste neon încărcau și descărcau saci din zona de cargo, asculta cum la celălalt capăt telefonul suna întruna fără răspuns. O aeronavă se îndrepta spre pista de decolare, iar o alta decola în depărtare.

El și Carrie nu se certau des. De aceea, atunci când se certau, le ieșea atât de prost. Ea avea tot dreptul să fie supărată. Azi, Scott începea sezonul în Liga de Juniori, iar Bill îi promisese că avea să fie acolo. Se asigurase că nu avea niciun zbor planificat în ziua meciului, nici cu două zile înainte și două zile după. Dar când pilotul comandant te sună să preiei un zbor ca o favoare personală, nu poți refuza. Nu poți spune nu. Bill era al treilea pilot ca vechime. Când fusese proaspăt angajat, nimeni nu era sigur că linia aeriană avea să reziste. Companiile aeriene la început de obicei nu reușesc. Dar, cu toate acestea, el a rămas. Iar acum, după aproape douăzeci și cinci de ani, compania aeriană era un real succes atât pentru pasageri cât și pentru acționari. Coastal era copilul lui. Deci când șeful îți spune că afacerea are nevoie de tine? Spui da. „Nu” nici măcar nu e o opțiune.

Asta îi spusese și lui Carrie. Dar nu și că îi ieșise complet din minte meciul lui Scott atunci când O'Malley îl întrebase dacă e disponibil. Și, chiar dacă își amintea, oricum nu era nicio diferență.

Telefonul sună și tot sună, până când în cele din urmă a intrat robotul. „Bună, ați sunat la Carrie, nu pot răspunde...” Închizând apelul, văzu o fotografie de familie apărând pe ecran înainte să îl bage în buzunar.

Surprinzându-și reflexia în geam, Bill își privi părul negru, bogat. Puțin alb trădător îi încărunețea tâmplele. Ochii lui erau de un albastru intens, vibrant.

Bill lovi clopoțelul de pe măsuța de cafea.

— *Ochii. Ochii mei.*

— *Răspuns final? Cu asta câștigi dacă e.*

— *Ea a zis că sunt ca înotul noaptea. Când nu vezi fundul apei, dar e palpitant. Deci da. Ochii mei. Acesta e răspunsul final.*

Carrie rămase cu gura căscată.

Bill se aplecă în față. Își putea simți respirația mirosind a bere.

— *Te-am auzit spunând asta la telefon odată, unei prietene. Și totuși, nu ți-am spus. Te iubesc atât de mult, iubita mea.*

Și îi trimise lui Carrie o sărutare.

Soțiile aplaudară, iar soții se enervară.

— *În regulă, Carrie, spuse gazda petrecerii. Ochii lui. Acesta era răspunsul la întrebarea ce îți place cel mai mult la soțul tău?*

Carrie roși. Cu un chicot ridică bucata de hârtie pe care scrisese „Fundul lui”.

Toată lumea izbucni în râs. Bill râdea cel mai tare dintre toți.

Își aranjă cravata. Sunt un tip de treabă, își zise, fără ezitare. Minteia îi zbură la imaginea lui Carrie dezamăgită în timp ce el ieșea din bucătărie. Clipi, privind în depărtare un avion care decola.